

РЕШЕНИЕ

№ 4419

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7693** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. Б. М., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-732/16.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане № РВ-3-21-00924923/26.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 в ТП на НОИ-С. – град.

Жалбоподателят счита оспореното решение за „незаконосъобразно, неоснователно и немотивирано с конкретни доказателства факти и документи“. Прави възражение за нищожност на същото и претендира присъждане на разноски. В жалбата се поддържа, че липсвали фактически аргументи, мотиви и обстоятелства, както и посочване на актовете, въз основа на които се налага възстановяване на полученото парично обезщетение. В потвърденото с решението разпореждане липсвали посочване на трите имена, компетентността и акта, даващ право на длъжностното лице да подписва по делегация актовете. В тази връзка прави възражение за липса на компетентност на издателя на разпореждането.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. К., който поддържа жалбата и моли за отмяна на процесното решение.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ - С. град, чрез юрк. Б. оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по

делото доказателства, установи следното:

За жалбоподателя са били представени в ТП на НОИ – С. град Е. удостоверения приложения № 9 от „С. комерс и логистика“, с данни относно правото на лицето на парично обезщетение за временна неработоспособност /ПОВН/. По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО са му били изплатени парични обезщетения както следва: за месец декември 2016 г. – за 9 работни дни в размер на 520,21 лв.; за месец януари 2017 г. за 21 работни дни в размер на 1213,82 лв.; за месец февруари 2017 г. за 15 работни дни в размер на 878,04 лв.; за месец май 2017 г. за 4 работни дни в размер на 240,87 лв.; за месец февруари 2018 г. за 16 работни дни в размер на 839,47 лв.; за месец март 2018 г. за 18 работни дни в размер на 947,83 лв.; за месец април 2018 г. за 16 работни дни в размер на 842,01 лв.; за месец май 2018 г. за 16 работни дни в размер на 629,99 лв.; за месец юли 2018 г. за 16 работни дни в размер на 878,61 лв.; за месец август 2018 г. за 23 работни дни в размер на 1263,00 лв.; за месец септември 2018 г. за 4 работни дни в размер на 250,22 лв.; за месец ноември 2018 г. за 11 работни дни в размер на 619,60 лв.; за месец март 2019 г. за 4 работни дни в размер на 250,22 лв.; за месец април 2019 г. за 20 работни дни в размер на 1075,92 лв.; за месец май 2019 г. за 20 работни дни в размер на 875,76 лв. и за месец юни 2019 г. за 9 работни дни в размер на 450,39 лв.

При извършен последващ контрол на изплатени парични обезщетения по КСО и на подадени данни по чл. 5, ал. 4 КСО от [фирма] за периода от м.04.2014 г. до м.06.2020 г. вкл., е била извършена проверка на дружеството, приключила с издаването на Констативен протокол № КВ-5-21-00820643/06.10.2020 г.

В хода на проверката е била изискана информация от ИА „Главна инспекция по труда“ и от ТД на НАП С.. От представения от ТД на НАП С. отговор с вх. № 1043-21-1314#9/02.06.2020 г. било видно, че дружеството е имало регистрирано фискално устройство, въведено в експлоатация на 14.06.2013 г. и с дата на изтичане на контракта – 14.06.2015 г., като след 19.05.2014 г. не са отчитани обороти. Данните по чл. 5, ал. 4 КСО са били подавани по електронен път с КЕП с упълномощено лице М. Б. М.. От осигурителя са били подавани годишни данъчни декларации за 2012 г. и 2013 г. За 2012 г. са били издадени и връчени ревизионни актове с установени задължения в особено големи размери, като е било образувано изпълнително дело от 2015 г. с общ размер на задължението 506 013,48 лв. От 2014 г. до 2019 г. не били подавани декларации по чл. 92 ЗКПО, както и справка по чл. 73, ал. 6 ЗДДФЛ за изплатени през годината доходи по трудови правоотношения за 2019 г.

От ИА „Главна инспекция по труда“ с писмо вх. № Ц1030-21-411/09.06.2020 г. е била получена информация, видно от която инспектори от агенцията са посетили адреса на седалището и управлението на дружеството в [населено място], [улица], вх. В, ет. 1, ап. 4, както и друг известен адрес но не бил осъществен контакт с управителя на дружеството или с негов законен представител.

В изготвения Констативен протокол № КВ-5-21-00820643/06.10.2020 г. е посочено, че дружеството е регистрирано на 12.06.2008 г. с размер на капитала 5 000 лв. На 06.11.2012 г. са вписани промени в собствеността и седалището на дружеството – за едноличен собственик и управител е вписан М. Б. М., а от 05.08.2014 г. собственик е П. С. С.. Последният не е бил открит, за да представи необходимите документи за извършване на ревизията и контакт с него не е бил осъществен при посещение от контролните органи на НОИ на седалището на дружеството и на адреса за кореспонденция. Било е установено, че за периода от 12.06.2008 г. до 31.08.2020 г. от

дружеството са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО за 21 лица и са изплатени ПОВН в общ размер на 52 340,98 лв. за 9 лица и парични обезщетения за безработица в общ размер на 20 368,19 лв. за 3 лица. Дължимите и невнесени от дружеството осигурителни вноски за периода март 2013 г. до февруари 2020 г. са в размер на 89 818,84 лв. Били са издадени задължителни предписания за представяне на документи за извършване на проверката, които са изпратени до седалището на дружеството и до адреса за кореспонденция, но са върнати като непотърсени. Същите са изпратени и до управителя, но пощенската пратка също е била върната като непотърсена.

Били са изпратени задължителни предписания до лица, за които има данни, че са работили при осигурителя, сред които и жалбоподателя. ЗП № ЗД-1-21-00763185/03.06.2020 г. са били връчени на 01.07.2020 г. и във връзка с тях по електронна поща лицето е изпратило сканирани трудови договори, заповеди и образци УП-2, но не е попълнил декларация, касаеща факти и обстоятелства, свързани с трудовата му дейност.

В констативния протокол е прието, че дружеството не е извършвало стопанска дейност от м.06.2014 г. до м.06.2020 г., тъй като липсвали документи за постъпили приходи, въз основа на които да бъдат изплащани възнаграждения на лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО, не били представени и документи за квалификация, от които да е видно, че могат да „изпълняват висококвалифицираните длъжности, без да има регистрирани обороти и фискални устройства“.

Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-21-00821428/07.10.2020 г. за заличаване от [фирма] на данните по чл. 5, ал. 4 КСО, за конкретни лица, сред които и на жалбоподателя. Същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 КСО с поставяна на табло в ТП на НОИ – С. град, поради ненамиране на лице за контакт на което да бъдат връчени лично.

След влизането в сила на предписанията, данните по чл. 5, ал. 4 КСО са заличени служебно на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13 от 03.01.2020 г. Предвид заличаването на данните е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00821428/07.10.2020 г., с което е разпоредено на жалбоподателя да възстанови полученото ПОВН за периода от 14.12.2016 г. до 17.12.2020 г. в размер на 13 582,47 лв.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ – С. град, който с процесното решение е отхвърлил жалбата и е потвърдил разпореждането.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 22.07.2021 г., видно от приложеното на л. 10 известие за доставяне, а жалбата срещу него е получена в ТП на НОИ С.-град на 30.07.2021г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и Заповед № 1712/18.08.2021 г. /л. 76/, оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна

степен мотивите, обусловили отхвърляне на жалбата. Предвид приложената на л. 75 Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТП на НОИ, от компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане. В тази връзка изложените в жалбата възражения за нищожност на процесното разпореждане се явяват неоснователни. Видно от приложената заповед, на Д. Я. – З. – началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“, е възложено да постановява и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 КСО.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е получил парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 14.12.2016 г. до 17.12.2020 г. в размер на 13 582,47 лв.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Органът по осигуряването е мотивирал по същество извод, че жалбоподателят не е бил осигурено лице, тъй като не е извършвал трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя не са установени доказателства за извършвана стопанска дейност като цяло, както и за извършвана от жалбоподателя трудова дейност в частност. По отношение на осигурителя от НАП е установено, че дружеството няма регистрирано фискално устройство считано от 14.06.2015 г., няма регистрирани обороти след 19.05.2014 г., от 2014 г. до 2019 г. не са подавани ГДД по чл. 92 ЗКПО, както и справка по чл. 73, ал. 6 ЗДДФЛ за изплатени през годината доходи по трудови правоотношения за 2019 г. Административният орган е мотивирал извод, че дружеството не е извършвало търговска дейност, което изключва възможността по същество време жалбоподателя да е полагал реално труд.

Цялостният анализ на събраните по делото доказателства и установените факти и обстоятелства не позволяват да се приеме, че жалбоподателя действително е извършвала трудова дейност. Този извод не се разколебава от свидетелските показания на разпитания в хода на съдебното следствие В. В. П.. Свидетелските показания на В. В. П. също не внасят с категоричност яснота относно извършваната

трудова дейност на дружеството, още повече, че същият твърди да е работил там до началото на 2015 г., което не попада в спорния по делото период. На следващо място е налице противоречие досежно длъжността, на която свидетелят твърди, че е работило лицето Д. В.. Свидателят сочи, че е В. бил счетоводител и на него са давали документи, но в подадено до съда уведомление Д. В. заявява, че е работил като юрисконсулт и разплащателни документи на дружеството никога не са се намирали у него. Разпитан като свидетел, последният заявява, че е контактувал с жалбоподателя, че е работил като юрисконсулт, като са му били изпращани документи по имейл, които е преглеждал и връщал. Твърди, че му е било плащано на ръка. Съдът не намира за убедителни показанията му и не може да се направи извод, че дружеството и в частност жалбоподателя са извършвали трудова дейност. Доказателства, за твърдението, че „К.“ е бил контрагент на дружеството не са представени нито в хода на проверката, извършвана от органите на НОИ, нито в хода на съдебното следствие. Такава дейност не се доказва и от представените ведомости за заплати. Това, че трудови възнаграждения са били начислявани не доказва наличието на реална трудова дейност. Не са представени никакви доказателства за реално извършвана такава дейност от дружеството, която да обуслови и високите възнаграждения, начислявани на персонала на дружеството. Жалбоподателят, с оглед разпределението на доказателствената тежест, не е ангажирал доказателства относно твърденията за извършван внос на месо, нито за каквато и да е друга дейност.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбоподателят в действителност не е осъществявал трудова дейност, съответно не се явява осигурено лице, както обосновано е приел и административният орган. Поради това съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати процесуални нарушения, като същото е в съответствие и с материалноправните разпоредби.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, съответстват и на целта на закона, обусловена от защита на бюджета на държавното обществено осигуряване чрез създаване на механизъм за възстановяване на недължими плащания. Издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. М. срещу Решение № 1040-21-732/16.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане № РВ-3-21-00924923/26.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 в ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА М. Б. М. да заплати на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: